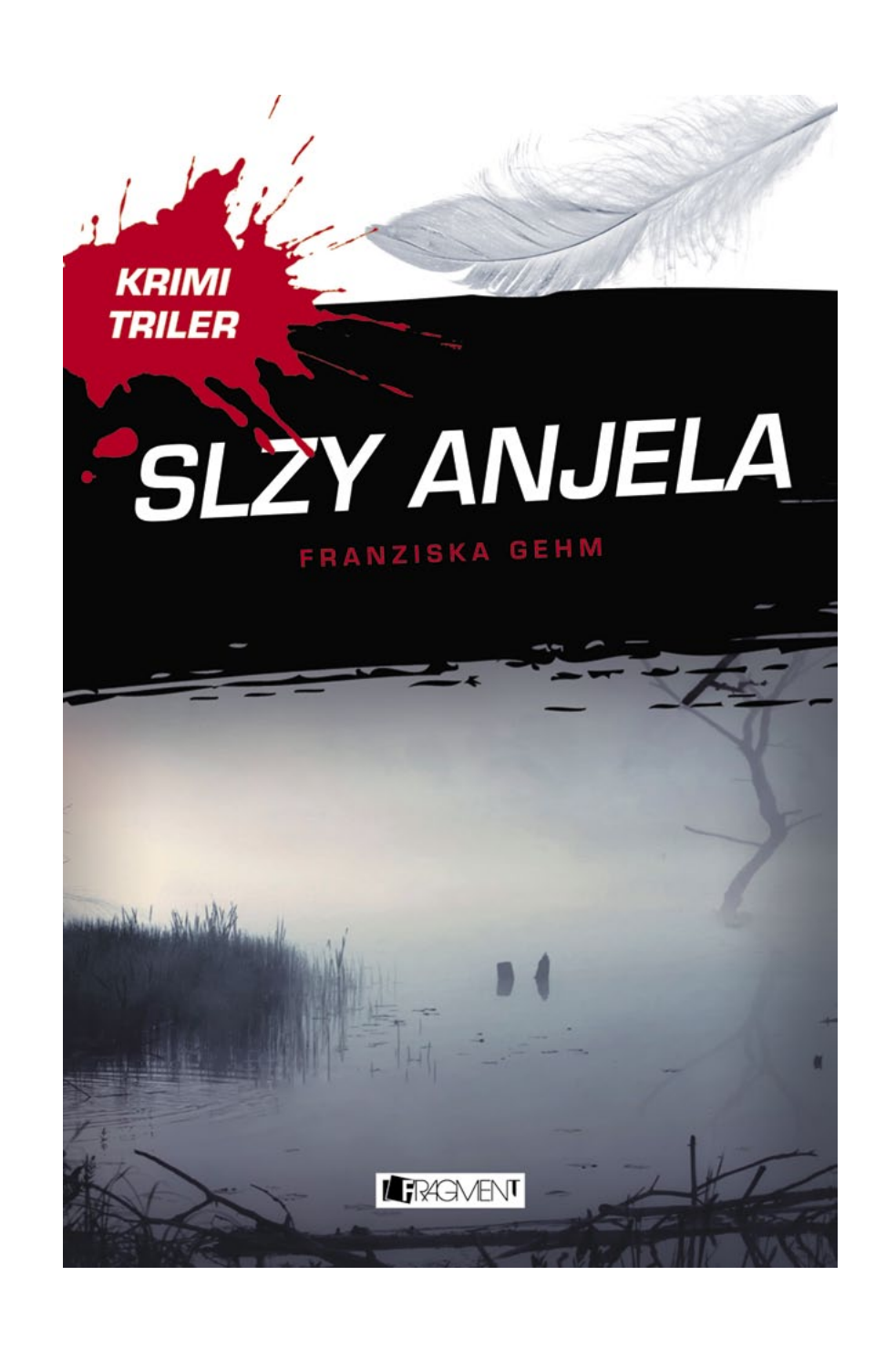

**KRIMI
TRILER**

SLZY ANJELA

FRANZISKA GEHM

FRAGMENT

Krimi triler: Slzy anjela

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Triler: Mrazivé leto
Triler: Pod krídlami motýľa
Triler: Výkrik do tmy
Triler: Zradný anjel
Krimi triler – Dom smrti

Franziska Gehm
Krimi triler: Slzy anjela – e-kniha
Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

1. kapitola

Strieborné ostrie sa nevinne lesklo v mesačnom svetle. Bolo krásne, dokonalé a mocné. Vznášalo sa nad ňou, s chladnou eleganciou, s krutým prísľubom. Nôž klesal ako v spomale-
nom filme, pretínal teplé, husté more čiernej noci. Bolo také pomalé, že pohlcovalo každý zvuk. Nemý výkrik.

Potom ju zasiahlo prvé bodnutie. Prudké. Hlboké. Plné ne-
návisti. Telo jej zaplavila horúca bolesť, dusila ju.

Nasleduje druhé... BODNUTIE, tretie, štvrté

BODNUTIE, BODNUTIE, BODNUTIE...

Stále hlbšie. Dlhšie. Brutálnejšie.

Teplá krv na chladnej koži. Pomaly si razí cestu ako smrtia-
ci had.

... BODNUTIE, BODNUTIE, BODNUTIE...

Už ich nepočíta. Nebráni sa. Je ako omámená. Existuje už
iba bolesť. Oči má doširoka vytreštené, nič však nevidí. Blúdi
hmlou. Ponáhľa sa, zarazí sa, zastane. Viečka sa jej chvejú.
Objaví sa obraz. Ostrie je červené od krvi. Znesvätené. Po-
škvrnené. Výhražná, stále hladná čepeľ. Teraz sa však sťahuje
späť, necháva ju na pokoji. Zatiaľ.

Ruku má zaťatú v päšť, kĺby má bledé ako nebožtík, odrazu
sa uvoľní. Pokúsi sa zodvihnúť hlavu. Šiju má stuhnutú, akoby
už bola mŕtva, vzdoruje tomu, brada sa jej trasie. Vidí svoje
telo. Vidí svoju kožu. To, čím bola kedysi. Vidí krv. Vidí rany.
Pokúsi sa ich objasť pohľadom, ale ten obraz je príliš mocný.

Klesne späť, zavrie oči. Ako záplava špendlíkov jej v hlave bodá jediná myšlienka:

Bože, aký zvrátený musí byť človek, ktorý urobí niečo takéto?

Hlava, paže, nohy, očné viečka, všetko oťažieva, mizne, odpláva. Chvíľu ešte vníma, potom sa ponorí do modrej temnoty a stratí sa v ničote.

Keď znova príde k sebe, uplynú minúty. Hodiny, dni, týždne – netuší. Vie len, že *ešte existuje*, pretože cíti bolesť. A chlad, ktorý zvierajú jej nahé telo. Ochromuje ju. Sťahuje ju. Vrhne sa na ňu ako sup, prehltá ju, trhá z nej posledné zvyšky života a ona sa nemôže brániť.

Pokúsi sa pohnúť. Drevené dosky pod jej chrbtom sú tvrdé. K pažiam, nohám, celému telu sa jej lepí čosi vlhké. Náhle začuje nejaký zvuk. Chce otočiť hlavu, už takmer nemá silu. Jej oči, jasné a plné strachu, striehnu v tme. Planie v nich otázka:

Vrátil sa?

2. kapitola

[Telpenský denník online, 3. júl, najnovšia správa]

Strašný objav

Dnes v skorých ranných hodinách čakal na náhodného chodca pri Telpenskom jazere hrozný objav. Na drevenom ostrovčeku pre plavcov, uprostred jazera, ležalo mladé dievča. Bolo nahé, ruky a nohy malo rozpažené a telo posiate nespočtým množstvom rezných rán. Keď chodec zistil, že dievča ešte žije, avšak nie je schopné komunikovať, privolal záchranárov, ktorí na miesto činu vyslali sanitku a policajnú hliadku. Do redakčnej uzávierky sa podarilo zistiť iba to, že dievča sa momentálne nachádza v nemocnici a je v šoku.

Policajný dôstojník Leif Sälzer preletel krátky článok na webovej stránke miestnych novín. „Došľaka,“ zahrešil. Niekoľko sekúnd zísal na neurčitý bod na okraji monitora. Zاتمelo sa mu pred očami, z ničoho nič sa mu pred nimi vynoril temný tieň. Potom mu pohľad znova padol na článok. „Zasa si myslia, že zožrali všetku múdrosť sveta.“ Jeho hlas znel tak, akoby pred raňajkami vyfajčil škatuľku cigariet. Pritom prestal fajčiť už pred rokom. Už po tretí raz. Keď sa dozvedel, že ho preložili do Telpenu. Myslel si, že zmena pracoviska je skvelá príležitosť. To ešte netušil, v akom príšernom zapadákovu sa ocitne. Jeho vtedajší kolegovia vyhlasovali, že preloženie do Telpenu je práve dôvod s fajčením začať. Myslel si, že si z neho uťahujú.

Sälzer si dlaňou prešiel po dlhších hnedých vlasoch. Druhou rukou siahol po šálke mäťového čaju. Klesol do kresla, pod jeho hmotnosťou operadlo povolilo a zaškrípalo. Potom kývol na svojho praktikanta. „Tak spust.“

Matej Masaryk vytiahol z vrečka papierik, oprel sa o stôl, rozbalil lístok a začal čítať: „To dievča sa volá Flora Duveová. Má šesťnásť rokov. Žije len s matkou, Karolinou Duveovou. Otec je neznámy. Matka ju porodila v osemnástich. Posledných pár rokov pracuje v telpenskej kultúrnej dielni ako zástupkyňa riaditeľa. Flora chodí do desiatej triedy do školy Heinricha Heineho. Je priemerná žiačka. Je obľúbená, nacvičuje muzikál, má frajera. Normálne dievča. Podala trestné oznámenie na neznámeho páchatela.“ Masaryk položil lístok na svoj písací stôl, ktorý sa rohom dotýkal stola jeho nadriadeného.

Sälzer si ho premeriaval prižmúrenými očami. Masaryk až dosiaľ študoval a Sälzerovi ho pred niekoľkými týždňami prideliť ako praktikanta. Mohol by byť jeho synom. Pokiaľ by šlo čisto o vek. Sälzer si nedokázal predstaviť, že keby mal niekedy skutočne syna, bol by taký cieľavedomý, rozumný a športovo založený. Ale Masaryk bol dobrý. Bez debaty. Dlho tu nevydrží. Určite odíde z Telpenu ešte skôr než Sälzer. Patrila k tým mladým ľuďom, ktorí majú cieľ. Sälzerovi to bolo cudzie, ale zároveň ich za to obdivoval. On ani dnes nevedel, čo vlastne chce.

Naklonil sa späť k stolu, operadlo sa vrátilo do východiskovej polohy. Paže položil na stôl. „Čo povedali lekári?“

„Tu je to.“ Masaryk mu podal kópiu zdravotného záznamu.

Ambulantná správa

Lekár v službe: MUDr. Feldbaum

Čas prijatia: 3. júl, 4.15 hod.

- šesťnásťročná pacientka s mnohopočetnými kožnými poraneniami, niektoré z rán sú veľmi hlboké

- pacientka je zmätená a podchladená
- všetky rany sme vyčistili, vydezinfikovali a ošetrili, pri hlbších poraneniach sme rany obviazali sterilnými obväzmi
- pacientku sme hospitalizovali na pozorovanie, ďalšie ošetrenie hlbokých rán budeme konzultovať s dermatológom

„Ťažké ublíženie na zdraví,“ poznamenal Masaryk.

Sälzer uprene hľadel na fotografiu, ktorá bola k správe priložená. Dievča s ranami v detailných záberoch. Zavrel oči. Príliš neskoro. Bolesť bola rýchlejšia. Bola všade. V chodidlách, v nohách, v trupe, v hrudi, v pažiach. Cítil bodanie. Trhalo mu to kožu, zavíťovalo sa do mäsa.

Rýchlo oči zasa otvoril, hodil správu a fotografiu na písací stôl a pošúchal si dlaňami paže a nohy. Chcel tú bolesť zotrieť. Zadušiť ju ako oheň. V duchu zakľal. Čo to nikdy neprestane? Nikdy nebudem voči tomu imúnny? Tieto pocity mal odjakživa. Stačil jediný pohľad, slovo, občas iba myšlienka. Rany ostatných sa na sekundu stali jeho vlastnými. Cítil ich bolesť tak intenzívne, až ho to zovrelo. Nedokázal s tým nič urobiť, netušil, ako by sa tomu dalo zabrániť. Do tohto tranzu sa dostával už od malička. Čudesná danosť. Obzvlášť, keď pracujete ako policajt.

„Je vám zima?“ Masaryk si premeriaval svojho šéfa, ktorý si neustále šúchal dlaňami paže a nohy.

„Naopak.“ Sälzer sa prinútil prestať. „Môžeme ju vidieť?“

Masaryk prikývol. „Práve volali z nemocnice. Je schopná výsluchu.“

Sälzer vstal. „Tak vyrazíme na návštevu.“

Vzal si šiltovku, ktorú mal zavesenú na stolnej lampe a nasačil si ju na hlavu. Sälzer zbieral šiltovky. Boli praktické. Chránili ho pred chladom a dažďom. Nahradzovali účes. Tri alebo štyri

si kúpil možno sám, ale väčšinu jeho zbierky tvorili reklamné darčeky, niektoré dostal od kolegov, priateľov, nepriateľov, ale aj príbuzných.

Dnešná šiltovka bola trávovo zelená a vpredu mala obrázok známej sochy Ježiša Krista z Ria de Janeiro. Kristus – vykupiteľ, pomyslel si Sälzer. To sedí.

Oči má stiahnuté do úzkej štrbinky. Ako Marlene Dietrichová na fotke s cigaretou. Jej dlhé čierne riasy sa chvejú ako jemné steblá vo vetre.

Stropné svetlo sa mihoce. Je ostré, ale monotónne. Steny sú biele. Posteľ vedľa nej je nedotknutá. Sterilná. Dezinfekčné prostriedky vymazali akékoľvek stopy života.

Som veľká, jasná škvrna v nemom filme.

Na protiľahlej stene je obrázok jarnej krajiny. Vyblednuté pastelové farby, akoby z tej krajiny niekto vysal život. Maliar mal pochybný talent. Maľoval ho zrejme pre nemocnicu alebo pre nejaký úrad. Možno aj pre podobnú budovu, z ktorej chce človek čo najrýchlejšie odísť.

Niekde zapípal prístroj. Na linoleu vŕzgali gumové podrážky. Nieкто prešiel okolo s vozíkom jedla. A nad všetkým tu kraloval pach. Jedovatá hmla. Preniká až do vlasov, do kože, do buniek. Ochromuje ju. Chcela by sa celé dni sprchovať. Všetko zo seba zmyť. Cítiť vodu až do špiku kostí.

Kosti. Jediná časť jej bytosti, ktorá je ešte neporušená. Inak ju požierajú rany. Zvonku, zvnútra, zovšadiaľ.

Jej pohľad putuje po miestnosti. Jej myseľ je už triezva, ale v tomto priestore, ktorý ju obklopuje, sa nemá čoho chytiť. Biele ľalie na bielom stolíku, vedľa je biela posteľ. *A je tu aj jej čierna plyšová mačička.*

Mama jej ju priniesla. *Bolo fajn ju zasa vidieť. A tak veľmi to bolelo.* Prišla sama. Necítila žiadnu hnusnú vodu po holení.

Len jej parfum. Žiadne prísne ústa ani chladný pohľad. Len mäkký úsmev a slzy v očiach. Tie oči boli plné lásky a obáv. Boli také horúce, až to páliło v hrudi. Jej ruka sa stratila v matinej dlani. Chceli spolu splynúť.

Položila jej hlavu do lona. Ako vtedy pri mori, pred niekoľkými rokmi, ďaleko odtiaľto. Počúvala, ako jej búši srdce.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

Flo-ra. Flo-ra. Flo-ra.

Mlčanie bolo ako teplý kúpeľ.

Len dýchať. Len existovať. V bubline súčasnosti.

Nakoniec to predsa len urobila. Spýtala sa.

Čo sa stalo?

Flora mlčala.

Nemala odpoveď.

Musíme podať trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a.

Musíme?

Zaspí. Je to nepokojný spánok, nočná búrka, ktorá víri myšlienky. Zdá sa jej o ňom. O tej noci. A o jazere.

Hádže sa na posteli. Na čele má kropaje potu. Pery má suché. Bez zvuku formujú otázku.

Vráti sa?

Vráti sa?

Vráti sa?

Zaspí. Prebudí sa. Zaspí. Prebudí sa. Už nevie, kto je, kde je, prečo tu je. Je zajatá v akomsi medzislve. Sekundy, minúty, hodiny? Chce z toho sna von. Ale kde sa začína skutočnosť?

Ktosi sa dotkne jej ramena. Odhrnie jej vlasy z čela. Znova počuje pípať prístroj. S odporom vníma sterilný pach. Pomaly otvorí oči.

Je tu policajt. Má trojdňové strnisko a náznak bruška, polodlhé vlasy a smutné oči. Zloží si šiltovku. Ježiš. Vykupiteľ. Kladie otázky.

Najprv je to ako melódia.

Ako sa teraz cítiš?

Pustia ťa skoro domov?

Už ťa bol niekto navštíviť?

Potom to začne znieť ako vrtačka.

Prečo si bola v noci pri jazere?

Bola si tam sama?

Ako si sa dostala na ostrovček?

Videla si niekoho?

Pamätáš si niečo?

Jeho asistent, svetlovlasý, mladý, oči hladné po živote, chce zapisovať.

Niet čo zapisovať.

Nie sú žiadne odpovede.

Len jej úsmev.

Zasa je sama. Za oknom sa po nemocničnej streche šplhá slnko. Slnko, ktoré nič nevidelo. Vychádza každé ráno a zalieva svojím svetlom priepasti po predchádzajúcej noci. Žiaľ, objaví sa vždy príliš neskoro. Noc je preň tajomstvom. To, čo sa stalo, zostane v tme, na svetlo sa dostanú len útržky.

Pomaly si prejde dlaňou po paži. Potom po bruchu, po stehnách. Jej telo pokrývajú obväzy. Majú zahojiť to, čo sa nikdy nezahojí. Rany pod nimi zostávajú. Pália. Ťahujú sa. Pulzujú aj pri najmenšom pohybe. Rany sú hlboké a všadeprítomné. Aj keď leží celkom nehybne.

Iba dýcha.

Len existuje.

Nechá ruku klesnúť. Zatvorí oči.

Som slnko, ktoré vyšlo dnes ráno. Žiadna minulé noc sa nekonala. Som slnko. Noc je vždy len tam, kde nie je slnko. Som slnko. Nebola som tam. Žiadna noc pre mňa neexistuje. Žiadna minulé noc.

Trixi vyšla s novinami pod pazuchou na školský dvor. Nieкто ich nechal ležať pod lavicou. Boli otvorené na stránke s lokálnymi správami, ale vyzerali, akoby boli týždeň staré, také boli obchytané. Šlo však o aktuálne vydanie Telpenského denníka.

Trixi ignorovala prúd žiakov, ktorý sa okolo nej valil na dvor, dychtivý diskutovať o tej veľkej novine. Tárať o nej donekonečna alebo si dať niekde cigaretu. Oprela sa s otvorenými novinami o červenohnedý tehlový múrik školy a dala sa do čítania.

Z telpenského väzenia utiekol nebezpečný zločinec. Je páchatelom brutálneho útoku pri jazere?

Ako sme vás už oficiálne informovali, v noci z druhého na tretieho júla utiekol z telpenského väzenia nebezpečný zločinec Silvio Zinke, odsúdený za trojnásobné znásilnenie a dvojnásobnú vraždu. Polícia sleduje niekoľko stôp, zatiaľ však bezúspešne. Pýtame sa, či existuje súvislosť medzi Zinkeho útekem a brutálnym zohavením šestnásťročnej dievčiny? Či k nemu došlo pri Telpenskom jazere tej noci, sa policajný dôstojník Sälzer odmietol vyjadriť. Vyšetrovanie tohto činu ako i pátranie po utečencovi podľa neho beží na plné obrátky.

Čím viac času od zločinu uplynie, tým ťažšie sa prípad rieši – táto zásada by hľadám mala byť známa aj policajnému dôstojníkovi Sälzerovi. Každá noc, ktorú útočník od Telpenského jazera strávi na slobode, zvyšuje riziko, že vyviazne bez trestu – alebo, že zaútočí aj druhý raz. Telpenské ulice, parky a jazerá v noci nie sú vôbec bezpečné a možno sa po nich stále preháňajú zločinci, ktorí ušli, alebo ozbrojení útočníci!

Posledný riadok sa Trixi rozplynul pred očami. Až keď novinový papier zašuchotal, uvedomila si, že sa jej trasú ruky. Vošla do nej zlost, noviny pokrčila a hodila ich do najbližšieho koša.

Zastrčila si ruky do vreciek nohavíc, odfúkla si z čela hustú a trocha pridlhú ofinu a nerozhodne sa rozhliadla po dvore. Cítila to. Nedokázala to presne vyjadriť, ale niečo sa zmenilo. Skupinky žiakov stáli tesne vedľa seba. Pohyby boli pomalšie, opatrnejšie, akoby sa nikto nechcel ostatných dotknúť ani omylom. Akoby im to mohlo spôsobiť zranenie. Hluk na dvore prekryla čudesná hmla. Slová boli ako závan. Vzdialený šepot. Žiaci zatínali päsť alebo si dlane držali pred ústami, vymieňali si pohľady a klopili zrak.

Zdalo sa, akoby niekto zomrel, preletelo náhle Trixi hlavou. Žalúdok sa jej stiahol.

„Dal ju dole ten Zinke, to je jasné ako facka, starec,“ začula mutujúceho chalana, ktorý sa s dvomi kamošmi prechádzal okolo nej.

Trixi tiež zaľala päsť. Nakoniec sa odlepila od múrika a pri nútila sa urobiť pár krokov.

S Florou vždy sedávali úplne vzadu na múriku, ktorý oddeľoval dvor od lesnej škôlky a záhradníctva. Trixi si spomenula, ako Flora raz po zbabranej písomke z biológie vyhlásila, že skrátka zmení školu a prepadla sa chrptom do lesnej škôlky. Ležala medzi dvomi rododendronmi, na tvári mala pár lístkov a škerila sa ako orech.

Dnes bol múrik prázdny. Trixi si tam sadnúť nechcela. Bolo by to, akoby sama nastúpila do auta, posadila sa na sedadlo spolujazdca a čakala, až ho niekto naštartuje.

Minula skupinku žiakov z paralelnej triedy.

„... a bola úplne nahá? Ako to?“

„Páni, si pribrzdený alebo čo? Prečo asi? Lebo ju ten úchylák znásilnil, čo nechápeš?!“